

◆ L'HORA NOVA ◆

HABITUD

No són pocs els qui cauen en la innocència de considerar la guerra com una acció que va fent la seva via sense causar perturbacions d'ordre general. Possiblement, per trobar nos allunyats dels fets d'armes, no sentim la cruesa dels estralls inhumans que comporta la guerra. Hi ha, però, el sentiment íntim que ens diu que tots devem estar associats a les conseqüències del bel·licisme desencadenat. Voler-se distreure de la guerra, és una covardia i adoptar una posició falsa de la qual se'n deriven diversos graus de responsabilitat. El qui tracta de resoldre qüestions de millores en el treball i d'atribuir-se, per tant, avantatges d'ordre econòmic, mentre duri la lluita contra el feixisme, és un perturbador; els qui mengen abusivament, també contribueixen al desordre; els xerraires i els pessimistes, són agents provocadors, i tants d'altres que en formes diverses desobeixen les consignes de guerra podem incloure'ls, així mateix, entre els enemics.

Tres mesos de guerra ens ensenyen que és necessari sumar tots els esforços per a conquerir la pau. És indispensable viure l'ambient de guerra i treballar esforçadament per produir tant com calgui per les necessitats de la lluita i per assegurar el proveïment general. Amb disciplina es guanyarà la guerra i es decidirà més aviat el seu desenllaç. Les milícies, des del front, i l'exèrcit de treball, en la reraguarda, formen un sol cos de combativitat, invencible, perquè la seva voluntat no és torça, ni defalleix en rendiment. Acostumen-nos a tenir habitud per la guerra, ja que serà la norma fidelíssima per a conquerir voluntat d'esforç i de sacrifici, i amb aquesta orientació anem segurs cap a la victòria.

EXPECTATOR

L'HIVERN AL FRONT

La cruesa de l'hivern pels milicians que lluiten en els fronts de guerra, ha d'imposar la major atenció a les organitzacions de la reraguarda. Ací a Vic, s'ha procurat atendre un problema tan cabdal, amb el temps degut i amb l'activitat que requeria. Pel testimoni que n'han donat les notes publicades en les pàgines d'aquest periòdic, podem esmentar que el Comitè de Proveïments ha efectuat dues remeses de mantes, la primera de 500 i, posteriorment, una altra de 960. Aquestes dues partides són prou eloqüents per a demostrar l'interès amb què s'ajuda als nostres germans que lluiten contra el feixisme. I es farà més encara: es preparen noves remeses de jerseis i pull-llovers, en la confecció dels quals hi han rivalitzat amb entusiasme les organitzacions anti-feixistes vigatanes i alguns particulars, sense excloure'n el treball decidit de moltes companyes.

Tot el que sigui demostrar els nostres desvetllaments per als qui ofereixen la vida en defensa del país i de la llibertat dels pobles, és una obra d'entaliment i de dignificació que ens farà mereixedors de compartir el benestar social que els altres defensen amb les armes. Els sacrificis nostres són insignificants davant la grandesa d'esperit dels homes que fan la guerra, que tot ho abandonen, que es sotmeten a tota mena de privacions. Com no havem de correspondre-hi a tanta abnegació, si no volem fer-nos despreciables als seus ulls! No ens apartem del nostre deure envers els qui lluiten, i en tots els nostres actes retinguem sempre a la memòria la visió cruenta de la guerra, el record de les penalitats que sofreixen els nostres germans, ja que així multiplicarem els esforços i no ens doldrà despendre'ns del que disposem.

Cal mantenir la moral de la guerra. El bon ordre i la bona disposició en la reraguarda són factors decisius per valoritzar l'exèrcit popular que es va creant amb l'experiència, amb l'abnegació i amb l'empenta de totes, en les línies de foc. Ja han passat els primers moments d'assaigs, d'iniciatives particulars, de propagandes de capelleta; cal acció de conjunt i fondre tots les masses antifeixistes en un sol bloc i en una sola disciplina, i pensar només en guanyar la guerra. Les possibilitats de Catalunya han d'entrar en joc, són totes necessàries en aquesta greu conflagració, que així ja gairebé podem anomenar-la per les inquietuds internacionals que es dibuixen al seu entorn. Les possibilitats nostres consisteixen en voler-nos imposar un esforç de treball i fer créixer en grau màxim les indústries de guerra, per tal de poder formar un exèrcit d'unes quantes dotzenes de milers de combatents, i disposar d'abundant municionament, metralladores, canons i avions de combat, que constituïria la legió de la victòria. Solament amb aquesta norma s'ha de guanyar la guerra i àdhuc avançar el seu fi.

Donem als milicians del front, amb les nostres rameses de peces d'abrigall, la sensació de què tot ho anem prevenint i que rera aquestes remeses en seguiran d'altres, ininterrompudes, de material de guerra i de tota mena d'utilitat per esclafar l'enemic.